

Arrest

nr. 146 415 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLEV, loco advocaat C. VAN CUTSEM, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn. U werd geboren op 6 november 1952 in de plaats Pokrovka in de toenmalige Sovjetunie, maar woonde uw hele leven in het Armeense dorp Voskehat, provincie Armavir.

U bent officieel gehuwd met H.T., die actief lid is van de politieke partij Zharangutyun (Heritage Party). Met hem heeft u ook een dochter, G.T. (O.V. X), die al jaren in België verblijft.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw herkomstland Armenië hebt verlaten omwille van de problemen van uw man, die in 2010 plots verdween.

Deze problemen gaan ver terug in de tijd. Uw man heeft al jarenlang een conflict met de huidige burgemeester van Voskehat, G.N., dat begon toen uw man in 1994 de grootste boerderij van het dorp opkocht.

G.N. had immers zelf zijn zinnen op deze boerderij gezet en deed er alles aan om deze boerderij in handen te krijgen. Zo vernielde hij de boerderij, waarna uw man in de zomer van 1995 voor 2 jaar naar de Verenigde Staten vertrok totdat de zaken bekoeld waren.

Maar ook na zijn terugkeer naar Armenië maakte G.N. uw man het leven zuur en saboteerde hij de zaken van uw man op allerlei manieren.

Uiteindelijk slaagde hij er op die manier in om uw man hardhandig zo ver te krijgen dat hij de eigendomsdocumenten van de boerderij afstond.

Zelfs daarna bleef G.N. uw man op alle mogelijke vlakken dwarsbomen.

Ook u werd doorheen de jaren meermaals lastiggevallen en zelfs geslagen.

In 2003 werd uw man daarom lid van de Heritage Party, de politieke tegenstander van de partij van huidig burgemeester G.N..

Hij was zeer actief voor deze partij en was daarom ook vaak van huis weg.

Vóór zijn verdwijning in 2010 was hij bovendien van plan om zich bij de volgende burgemeestersverkiezingen kandidaat te stellen.

U zag uw man uiteindelijk de laatste keer ergens eind augustus of begin september 2010. Die dag vertrok uw man thuis en vroeg u rustig te blijven. Hij wist toen nog niet wanneer hij terug naar huis zou komen, maar kwam uiteindelijk nooit meer terug.

Na de verdwijning van uw man kreeg u bezoek van twee politieagenten.

Ze waren op zoek naar een editie van de krant Zhamanak. In deze editie was een kritisch artikel verschenen over de burgemeester van Voskehat, die ervan verdacht werd zijn vriend te hebben vermoord, maar hiervoor nooit werd bestraft.

Uw man zou voor dit artikel bewijzen van deze feiten hebben overgemaakt aan de journalist die het artikel schreef.

Op een dag in 2010 bracht uw man ook een exemplaar van deze krant mee naar huis, waarna de krant rondging in het dorp. De politie nam uiteindelijk een map met documenten van uw man mee alsook uw Armeens paspoort en mishandelde u, waarna u het bewustzijn verloor.

U durfde geen beroep doen op een dokter omdat ze u bedreigd hadden.

Later kwam de politie nog enkele keren langs op zoek naar de krant en uw man, maar u had zelf ook geen nieuws van hem.

Op 2 december 2010 kwam een onbekende vrouw naar uw huis. Ze zei dat u een uur de tijd had om uw spullen te pakken en u vervolgens met haar moest meegaan.

Omdat ze u aansprak met de naam Y., een naam die enkel uw man gebruikte, ging u ervan uit dat uw man haar had gestuurd en gehoorzaamde u haar. De vrouw bracht u met de wagen naar Gyumri, waar u vervolgens 2 toeristen ontmoette, die u met een andere wagen naar België brachten.

U bereikte België op 7 december 2010 en diende nog diezelfde dag een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Van uw man hebt u tot op dit moment geen nieuws, maar hij heeft u destijds beloofd u te zullen vervoegen indien mogelijk.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van enkele pagina's van uw Armeens paspoort, een kopie van notariële bevestiging, een kopie van de partijlidkaart van uw man, 2 bewijzen aangaande de aanwezigheid op een partijzitting op naam van uw man, twee bewijzen van lidmaatschap van de kiespartij op naam van uw man, een bewijs van toeschouwer bij een bijtelling op naam van uw man en 2 medische attesten op uw naam.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van de problemen van uw man. Uw man heeft al jaren een persoonlijk conflict met de huidige burgemeester van jullie dorp, G.N..

De vete tussen beiden begon als een eigendomsconflict, maar groeide uit tot een politiek conflict.

Uw man sloot zich in 2003 immers aan bij de Heritage Party en was voor zijn verdwijning in 2010 van plan om zich bij de volgende burgemeestersverkiezingen kandidaat te stellen (CGVS 1, p. 16 en 25).

Aangezien uw man populair was in jullie dorp, waren veel dorpingen hier blij om (CGVS 1, p. 25).

Burgemeester G.N. was bang dat hij niet opnieuw verkozen zou worden (CGVS 1, p. 16).

U slaagde er echter niet in aannemelijk te maken dat u bij terugkeer naar Armenië iets te vrezen heeft.

Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat alle problemen die u in Armenië zelf ooit zou hebben gekend, terug te leiden zijn tot de problemen van uw man.

Behalve de problemen die verband houden met de problemen van uw man, kende u in Armenië persoonlijk nooit enig probleem (CGVS 1, p. 16).

Wat betreft de problemen van uw man, moet erop gewezen worden dat u vanuit België op geen enkele manier geprobeerd heeft om informatie in te winnen over uw man of de stand van zaken aangaande zijn problemen.

U verklaarde dat u hierover niets wilde horen en uw gezondheid u nog meer interesseert dan iets anders (CGVS 1, p. 30).

Daarnaast liet u ook na informatie in te winnen over de stand van zaken van de problemen van uw man omdat deze problemen politiek van aard zijn en u bang bent (CGVS 2, p. 3).

Welnu, het Commissariaat-generaal heeft zelf informatie ingewonnen over de door u ingeroepen problemen van uw man en de huidige stand van zaken met betrekking tot deze problemen.

Uit deze informatie, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat uw man, zoals u zelf aangaf, sinds 2003 lid is van de Heritage Party, afdeling Etchmiadzin.

Uit diezelfde informatie blijkt echter ook dat uw man momenteel nog steeds in Voskehat woont en hij er geen problemen kent.

Deze informatie werd aan het CGVS verschaft door H.G., de partijchef van Heritage Party in Etchmiadzin, met wie uw man goed bekend is en met wie uw man 2 dagen eerder nog contact had gehad.

Gelet op de aard van de door u ingeroepen problemen, meer bepaald ernstige politieke problemen, kan er redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat indien uw man daadwerkelijk ernstige politieke problemen zou hebben, de partijchef van de Heritage afdeling in Etchmiadzin hiervan op de hoogte zou zijn.

Aangezien uw vrees bij terugkeer naar uw herkomstland louter gebaseerd is op de problemen van uw man in Armenië en uit bovenstaande blijkt dat uw man in Armenië geen problemen kent, kan er in uw hoofde geen gegronde vrees worden vastgesteld bij terugkeer naar Armenië omwille van de door u ingeroepen politieke problemen van uw man.

Volledigheidshalve zij nog opgemerkt dat u doorheen uw interviews bij het CGVS meermaals gezondheidsproblemen aanhaalde.

Zo stelde u verschillende keren dat u problemen hebt met uw geheugen en u zich moeilijk kunt concentreren (CGVS 1, p. 23, 24, 26, 29, 30, 31 en CGVS 2, p. 6 en 8).

De door u ingeroepen concentratie- en geheugenproblemen worden onderschreven door de twee medische attesten uit België die u ter staving van uw asielaanvraag neerlegde.

Deze attesten bevatten echter geen enkele informatie over de oorzaak van de vastgestelde problemen. Bijgevolg kan dan ook geenszins geconcludeerd worden dat de door u ingeroepen medisch-psychologische problemen verband zouden houden met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen dan ook te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (een kopie van enkele pagina's van uw Armeens paspoort, een kopie van notariële bevestiging, een kopie van de partijlidkaart van uw man, 2 bewijzen aangaande de aanwezigheid op een partijzitting op naam van uw man, twee bewijzen van lidmaatschap van de kiespartij op naam van uw man, een bewijs van toeschouwer bij een bijtelling op naam van uw man) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De kopie van enkele pagina's van uw Armeens paspoort bevat immers louter identiteitsgegevens, die hier echter niet worden betwist.

De notariële bevestiging is een bekrachtiging van de vormelijke authenticiteit van een niet nader genoemd document. Het is niet duidelijk bij welk document deze bevestiging hoort.

De kopieën van de verschillende documenten op naam van uw man bevestigen de betrokkenheid van uw man bij de Heritage Party alsook zijn activiteiten voor deze partij. Deze documenten bevatten echter geen enkele informatie over de door u ingeroepen problemen van uw man noch over de door u ingeroepen vrees bij een eventuele terugkeer naar Armenië.

Tot slot kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw dochter, G.T. (O.V. 6.337.621), en kleindochter, M.D. (O.V. 6.337.633), destijds besloten werd tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 10 februari 2015 (zie p. 4) de schending aan van “*de Vluchtelingconventie van 1951 ondertekend te Genève*”, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en “*de schending van beoordelingsfout*” (*sic*).

Verzoekster voert aan dat uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal zich “*enkel en alleen op een (waarschijnlijk) heel kort gesprek*” met H.G., partijchef van de “Heritage Party” in de sectie van Etchmiadzin, heeft gebaseerd om tot het besluit te komen dat zij geen nood heeft aan bescherming. Zij hekelt de informatie die over dit gesprek terug te vinden is in het dossier en meent dat deze informatie onvoldoende is en dat daarvan niet afgeleid kan worden dat zij geen problemen zou hebben gehad of zou hebben in geval van terugkeer naar Armenië.

Verzoekster is van mening dat de commissaris-generaal een letterlijk verslag van het gesprek had moeten weergeven zodat men een zicht had kunnen hebben over de vragen die werden gesteld.

Wat betreft de zinsnede “*Il y vit sans histoires*” vraagt zij zich af of men daaruit moet afleiden dat hij daar nooit problemen heeft gekend of dat hij momenteel geen problemen kent, of misschien dat sinds het moment dat hij daar leeft (onbepaalde datum omdat hij misschien op een andere plek heeft geleefd), hij geen probleem heeft gekend.

Verzoekster volhardt in haar verklaringen en meent verder dat de redenering van de commissaris-generaal niet in conformiteit is met artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster wijst erop dat uit haar verhoorverslagen blijkt dat zij meerdere keren door de autoriteiten mishandeld werd in 2007 en in 2010, wat duidelijk te maken had met de politieke activiteiten van haar echtgenoot die lid was en is van een politieke oppositiepartij; volgens haar dienen de feiten dan ook gekwalificeerd te worden als “vervolgingen”. De mishandelingen waarvan zij het slachtoffer was in het jaar 2003 en die te maken hebben met een eigendomsconflict met de burgemeester, kunnen volgens haar ofwel als feiten van vervolging bestempeld worden, ofwel als “ernstige schade” als geen band terug te vinden is met de redenen die de toepassing van het Vluchtelingenverdrag rechtvaardigen.

Zij laat gelden dat, aangezien de commissaris-generaal de werkelijkheid van die feiten niet onmiddellijk in twijfel blijkt te trekken, men ervan moet uitgaan dat zij “*in het verleden reeds vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan*”.

Volgens haar schiet de commissaris-generaal tekort in zijn taak om, naar het voorschrift van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, te bewijzen dat er “*goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen*”.

Verzoekster verwijst dienaangaande naar informatie waaruit blijkt dat er wel gevallen zijn van aanvallen op oppositieleden; zo blijkt volgens haar uit de informatie terug te vinden op de website van de “*Info Collectif VAN*” (“*Vigilance Arménienne contre le Négationisme*”) -die een persoverzicht publiceert van de Armeense pers en wat ook terug te vinden is op de website van de Franse ambassade in Armenië- dat een paar leden van oppositiepartijen in december 2014 aangevallen werden, onder ander A.M. en dat een ander lid van de oppositie partij “*Congrès national arménien*” op 13 december 2014 werd aangevallen.

Verzoekster besluit dat dat er dan ook geen reden bestaat om aan te nemen dat familieleden van leden van oppositiepartijen geen gevaar lopen in Armenië zodat zij bescherming behoeft in België.

Verzoekster vraagt aan de Raad de bestreden beslissing te hervormen en haar de hoedanigheid van vluchteling te erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde vraagt zij haar dossier terug te verwijzen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift (zie inventaris) “*Revue de la presse arménienne van 12 december 2014*” (stuk 3) en “*Revue de la presse arménienne van 13 tot 15 december 2014*” (stuk 4).

Ter terechtzitting legt verzoekster, in een “*bijkomende nota*”, een arrest van 7 mei 2013 neer van de Raad van State.

Zij verwijst naar de beoordeling in dit arrest en acht het “*duidelijk dat het CGVS Uw Raad niet in staat stelt de correctheid van de informatie na te gaan daar de informatie weergegeven in de COI Case ARM2014-045 te summier is*”.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster, gezien:

(i) verzoekster haar vluchtmotieven volledig verbindt aan de situatie en problemen van haar echtgenoot, lid van de "Heritage Party", en gezien uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat H.G., de partijchef van "Heritage Party" in Etchmiadzin, verklaarde dat verzoeksters man momenteel nog steeds in Voskehat woont en dat hij er geen problemen kent;

(ii) verzoekster verklaarde dat zij na haar asielaanvraag, vanuit België op geen enkele manier geprobeerd heeft om informatie in te winnen over haar man of over de stand van zaken aangaande zijn problemen en gezien zij zelfs verklaarde dat zij hierover niets wilde horen en haar gezondheid haar meer interesseert dan wat dan ook (zie het verhoorverslag van 5 september 2011, p. 30);

(iii) de door verzoekster ingeroepen gezondheidsproblemen geen verband zouden houden met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, en gezien de neergelegde medische attesten geen informatie bevatten over de oorzaak van deze medisch-psychologische problemen.

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal zich "*enkel en alleen op een (waarschijnlijk) heel kort gesprek*" met H.G., partij chef van de "Heritage Party" in de sectie van Etchmiadzin, heeft gebaseerd om tot het besluit te komen dat verzoekster geen nood heeft aan bescherming.

Verzoekster hekelt de informatie die over dit gesprek terug te vinden is in het administratief dossier en stelt dat deze informatie onvoldoende is en dat daarvan niet afgeleid kan worden dat zij geen problemen zou hebben gehad of zou hebben in geval van terugkeer naar Armenië.

De Raad wijst erop dat artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaalt: *“De Commissaris-generaal of één van zijn adjuncten kan zich, in zijn beslissing, steunen op inlichtingen die werden verkregen van een persoon of een instelling via telefoon of e-mail.*

In het administratief dossier moet er gepreciseerd worden waarom deze persoon of deze instelling gecontacteerd werd evenals de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen.

De informatie die via de telefoon werd verkregen, moet schriftelijk worden samengevat. Deze samenvatting dient de naam van de persoon die per telefoon werd gecontacteerd, te vermelden, een korte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie te geven, zijn telefoonnummer, en datum waarop het telefoongesprek heeft plaatsgehad vermelden alsook een kort overzicht van de vragen die tijdens het telefoongesprek werden gesteld en de antwoorden die door de gecontacteerde persoon werden gegeven.”

Het argument in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal een letterlijk verslag van het gesprek had moeten weergeven zodat men een zicht had kunnen hebben op de vragen die werden gesteld, wordt, gelet op de inhoud van bovenstaande bepaling, niet aangenomen. Voornoemd artikel bepaalt immers nergens dat de weergave van een telefonisch onderhoud *in extenso* dient te worden opgenomen.

Wat betreft de gegevens die wél worden opgelegd door artikel 26 van voornoemd koninklijk besluit -met name de naam van de persoon die werd gecontacteerd, een korte beschrijving van diens activiteiten of functie, het telefoonnummer, de datum waarop het gesprek heeft plaatsgehad, evenals de reden waarom deze persoon of instantie werd gecontacteerd en een “kort overzicht” van de gestelde vragen en verstrekte antwoorden- is de Raad van oordeel dat deze elementen genoegzaam kunnen worden afgeleid uit de informatie in het administratief dossier (*“COI Case ARM2014-045”* van 4 december 2014).

Waar in het verzoekschrift vragen worden gesteld of hypothesen opgeworpen, is de Raad van oordeel dat dit niet kan volstaan om de rechtsgeldigheid van de verkregen informatie, verzameld door een onafhankelijke ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft om onjuiste informatie weer te geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden, te ondermijnen.

De Raad besluit dat verzoekster aldus wel degelijk in staat werd gesteld om de betrouwbaarheid en correctheid van de kwetsieve informatie na te gaan, evenals om desgevallend concrete gegevens in te brengen waaruit kan blijken dat deze informatie onbetrouwbaar, incorrect of onzorgvuldig zou zijn. Zij heeft immers kennis kunnen nemen van de informatie en kan er in haar huidige beroep bij de Raad alle nuttig geachte verweermiddelen tegen laten gelden.

Waar in het verzoekschrift verschillende interpretaties worden gesuggereerd omtrent het antwoord *“Il y vit sans histoires”*, is de Raad van oordeel dat niet moet worden gelezen wat er niet staat; de tekst is duidelijk met name de man van verzoekster *“heeft geen problemen”* (*vrije vertaling*), actueel niet en moest deze in het verleden problemen hebben gekend, dan mag in redelijkheid worden aangenomen dat daarvan na de mededeling *“Il y vit sans histoires”*, ook melding zou zijn van gemaakt door de partijchef H.G., temeer daar vermeld wordt *“que H.T. est membre du parti depuis très longtemps et qu’il le connaît bien”* en *“H.T. n’a pas quitté l’Arménie”* en het hem bekend is dat *“une partie de la famille de H.T. n’habite plus en Arménie”*.

Waar verzoekster in een ter terechtzitting neergelegde *“bijkomende nota”*, laat gelden dat het *“duidelijk (is) dat het CGVS Uw Raad niet in staat stelt de correctheid van de informatie na te gaan daar de informatie weergegeven in de COI Case ARM2014-045 te summier is”*, herhaalt de Raad dat wat hem betreft, de gegevens die wél worden opgelegd door artikel 26 van voornoemd koninklijk besluit -met name de naam van de persoon die werd gecontacteerd, een korte beschrijving van diens activiteiten of functie, het telefoonnummer, de datum waarop het gesprek heeft plaatsgehad, evenals de reden waarom deze persoon of instantie werd gecontacteerd en een “kort overzicht” van de gestelde vragen en verstrekte antwoorden-, genoegzaam kunnen worden afgeleid uit de informatie in het administratief dossier (*“COI Case ARM2014-045”* van 4 december 2014).

Het arrest van 7 mei 2013 van de Raad van State waarnaar verzoekster verwijst, omdat volgens het arrest van 20 september 2012 van de Raad artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet zou zijn voorgeschreven op straffe van nietigheid, is derhalve, in acht genomen wat voorafgaat, niet relevant.

De brief van 23 april 2015 van de advocaat van verzoekster, met de vraag om in bezit te worden gesteld *“van het verslag van dit telefoongesprek”*, als bijlage toegevoegd aan voormelde de *“bijkomende nota”*, is gericht aan de commissaris-generaal, nadat hij zijn beslissing van 7 januari 2015 genomen heeft en nadat op 10 februari 2015 een beroepsverzoekschrift werd ingediend, valt buiten ‘s Raads beoordelingsbevoegdheid.

De Raad besluit dat, zo vaststaat dat de echtgenoot van verzoekster nog in zijn land verblijft en er ongehinderd kan vertoeven, aan haar beweringen dat zij omwille van hem vervolging dient te vrezan, geen geloof kan worden gehecht.

In haar verzoekschrift verwijst verzoekster ook naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet en voert zij aan dat uit de verhoorverslagen blijkt dat zij meerdere keren door de autoriteiten mishandeld werd in 2007 en in 2010, wat volgens haar duidelijk te maken had met de politieke activiteiten van haar echtgenoot die lid was en is van een oppositiepartij; volgens haar dienen de feiten dan ook gekwalificeerd te worden als "vervolgingen".

De mishandelingen waarvan zij het slachtoffer was in het jaar 2003 en die te maken hebben met een eigendomsconflict met de burgemeester, kunnen volgens haar ofwel als feiten van vervolging bestempeld worden, ofwel als "ernstige schade" als geen band terug te vinden is met de redenen die de toepassing van het Vluchtelingenverdrag rechtvaardigen.

De Raad merkt op dat het weerlegbaar vermoeden van voormeld artikel 48/7 pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van voormelde wet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald.

In casu kan gelet op bovenstaande vaststellingen, geen geloof gehecht worden aan de door verzoekster voorgehouden problemen zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar bijgevoegde informatie waaruit zou blijken dat er wél gevallen zijn van aanvallen op oppositieleiden in haar land en besluit dat dat er dan ook geen reden bestaat om aan te nemen dat familieleden van oppositieleiden geen gevaar lopen in Armenië zodat zij bescherming behoeft in België, antwoordt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster bleef hier, gelet op het bovenstaande, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoot.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE